LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS IR VOKIETIJOS FEDERACINĖS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS

S U T A R T I S
DĖL KELEIVIŲ IR KROVINIŲ TARPTAUTINIŲ VEŽIOJIMŲ AUTOMOBILIAIS

1995 m. birželio 19 d.
Vilnius

Lietuvos Respublikos Vyriausybė ir Vokietijos Federacinės Respublikos Vyriausybė, norėdamos sureguliuoti ir skatinti keleivių ir krovinių tarptautinius vežiojimus,

s u s i t a r ė:

1 straipsnis

Ši Sutartis pagal šiuo metu veikiančius vidaus įstatymus reguliuoja keleivių ir krovinių vežiojimus autotransporto priemonėmis tarp Lietuvos Respublikos ir Vokietijos Federacinės Respublikos bei tranzitinius vežiojimus per abi valstybes, kuriuos vykdo šių susitariančiųjų Šalių vežėjai, turintys teisę atlikti šiuos vežiojimus savo šalies teritorijoje. Tarptautiniai vežiojimai vykdomi per atitinkamos susitariančiosios Šalies nustatytus valstybės sienos perėjimo punktus.

Keleivių vežiojimai

2 straipsnis

(1) Vadovaujantis šia Sutartimi, keleivių vežiojimas yra asmenų ir jų bagažo vežimas keleivinėmis autotransporto priemonėmis savo ar trečiojo sąskaita, taip pat lengvaisiais automobiliais trečiojo sąskaita (pvz., taksi ir nuomojamos transporto priemonės). Tai galioja taip pat kelionei be keleivių, susijusiai su šiomis paslaugomis.

(2) Keleivinė autotransporto priemonė reiškia transporto priemonę, pagamintą ir įrengtą vežti daugiau kaip 9 keleivius (įskaitant vairuotoją). Lengvieji automobiliai reiškia transporto priemonę, pagamintą ir įrengtą vežti ne daugiau kaip 9 keleivius (įskaitant vairuotoją).

3 straipsnis

(1) Reguliarūs reisai – tai reguliarus keleivių vežiojimas iš anksto nustatytu maršrutu su iš anksto patvirtintais ir paskelbtais tvarkaraščiais, tarifais ir sąlygomis, pagal kuriuos numatytuose sustojimo punktuose keleiviai gali įlipti ir išlipti. Tai galioja taip pat transportui, kuris dirba kaip reguliarus.

(2) Pagal šią Sutartį nepriklausomai nuo to, kas nustato kelionių eigą, reguliarūs reisai reiškia taip pat ir reguliarius tam tikrų kategorijų asmenų vežiojimus be kitų keleivių, jei toks vežiojimas atitinka 1 punkte nurodytus reguliarių reisų požymius. Šie vežiojimai, o visų pirma darbuotojų vežiojimai į darbą ir iš darbo į namus, yra vadinami „ypatinga reguliarių vežiojimų forma“.

(3) Reguliariems reisams tarp abiejų susitariančiųjų Šalių arba tranzitu per jų teritorijas reikia abiejų susitariančiųjų Šalių kompetentingų įstaigų leidimo. Abiem pusėms susitarus, leidimas išduodamas pagal kiekvienoje susitariančiojoje Šalyje galiojančią tvarką. Leidimą galima išduoti iki 5 metų laikotarpiui.

(4) Maršrutui, stotelėms, tvarkaraščiams, tarifams ir kitoms vežiojimo sąlygoms pakeisti reikalingas išankstinis abiejų susitariančiųjų Šalių kompetentingų įstaigų sutikimas. Tas pats reikalinga ir reisams nutraukti.

(5) Paraiškos dėl reguliaraus vežiojimo maršruto pradėjimo ir paraiškos dėl šio straipsnio 4 punkto yra pateikiamos kompetentingai įstaigai susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje yra vežėjo buveinė. Paraiškos su susitariančiosios Šalies pozicija turi būti siunčiamos tiesiogiai kitai susitariančiajai Šaliai.

(6) Paraiškose pagal 4 ir 5 punktus turi būti šie duomenys:

1. vardas, pavardė arba įmonės pavadinimas, o taip pat paraišką pateikusios įmonės tikslus adresas;
2. vežiojimų pobūdis;
3. pageidaujama leidimo vežiojimams trukmė;
4. eksploatavimo trukmė ir reisų skaičius (pvz., kasdien, kas savaitę);
5. tvarkaraštis;
6. tikslus maršrutas (sustojimai, kur išlaipinami ir įlaipinami keleiviai/kiti sustojimai/pasienio punktai);
7. maršruto linija kilometrais: kelionei ten ir atgal;
8. dienos maršruto atkarpos ilgis;
9. vairuotojų vairavimo ir poilsio laikas;
10. keleivinės autotransporto priemonės, kuri atliks šiuos reisus, sėdimų vietų skaičius;
11. apmokėjimas už vežimą ir jo sąlygos (tarifai).

4 straipsnis

(1) Švytuokliniai vežiojimai – tai paslaugos, kai iš anksto sudarytos keleivių grupės daug kartų vežamos „ten“ ir „atgal“, vykstant iš to paties išvykimo punkto ir į tą patį galutinį punktą. Sudarytos keleivių grupės nuvežamos, o vėliau yra parvežamos į pradinį punktą. Maršruto pradinis ir galutinis punktai suprantami kaip kelionės pradžios ir kelionės pabaigos punktai, taip pat vietovės 50 km spinduliu. Be vežiojimo paslaugų reikia būtinai numatyti nakvynę keleivių grupei su ar be maitinimo galutiniame punkte ir, reikalui esant, kelionės metu. Švytuokliniuose vežiojimuose pirmojo grįžtamojo ir paskutiniojo nuvykimo reiso metu keleivinė autotransporto priemonė turi būti be keleivių.

(2) Transporto paslaugos priskiriamos prie švytuoklinių vežiojimų, jei, pritarus suinteresuotos susitariančiosios Šalies arba susitariančiųjų Šalių kompetentingoms įstaigoms, keleiviai, nukrypstant nuo to, kas nurodyta 1 punkte, atgal grįš su kita grupe.

(3) Kiekvienam švytuokliniam vežiojimui reikalingas kitos susitariančiosios Šalies kompetentingos įstaigos leidimas. Prašymas leidimui išduoti turi būti adresuojamas tiesiai kitos susitariančiosios Šalies kompetentingai įstaigai. Jis turi būti pateiktas 60 dienų prieš pradedant šiuos reisus.

(4) Paraiškoje dėl leidimo švytuokliniams vežiojimams pagal 3 punktą privalo būti ne tik 3 straipsnio 6 punkte reikalaujami duomenys, bet ir kelionių datos, kelionių skaičius ir informacija apie vietoves, viešbučius ar kitas įstaigas, kur keleiviai viešnagės metu bus apgyvendinti, taip pat viešnagės trukmė.

(5) Leidimų švytuokliniams vežiojimams sistemos principus, leidimų blankus ir atsakingas įstaigas susitariančiosios Šalys suderins pagal 14 straipsnį sudarytoje Bendroje komisijoje.

(6) Vykdant švytuoklinius vežiojimus pagal 1 punktą turi būti vežamas keleivių sąrašas, kuris įvažiuojant į kitos susitariančiosios Šalies teritoriją yra antspauduojamas jos pasienio tarnybos poste.

5 straipsnis

(1) Vienkartinis vežimas – tai susisiekimas, kuris pagal 3 straipsnio 1 punktą nėra reguliarus ir taip pat pagal 4 straipsnį nėra švytuoklinis.

(2) Vienkartiniam vežimui iš vienos susitariančiosios Šalies į kitą susitariančiąją Šalį ir atvirkščiai ar tranzitu per jų teritorijas nereikia leidimo, jei:

a) vežama vienu automobiliu, kuriuo visu kelionės maršrutu vežama ta pati keleivių grupė ir ji parvežama į pradinį punktą (uždarų durų kelionės); arba

b) vežimo eigoje keleiviai nuvežami, o grįžtama be keleivių (tuščia grįžimo kelionė); arba

c) kai vykstama tuščia transporto priemone pasiimti keleivių, kuriuos prieš tai tas pats vežėjas buvo nuvežęs pagal b) papunktį ir pervežti juos į pradinį punktą.

(3) Vežant vienkartiniais reisais, pakeliui negalima keleivių nei priimti, nei išlaipinti, nebent, jei tai leistų suinteresuotos susitariančiosios Šalies kompetentinga įstaiga.

(4) Vienkartiniam vežimui, neatitinkančiam 2 punkto sąlygų, kiekvienu atveju reikia gauti kitos susitariančiosios Šalies kompetentingos įstaigos leidimą. Paraiška leidimui gauti turi būti pateikiama per susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje vežėjas turi būstinę, kompetentingą įstaigą kitos susitariančiosios Šalies kompetentingai įstaigai. Ji turi būti pateikta ne vėliau kaip 4 savaitės iki reiso pradžios.

(5) Paraiškose pagal šio straipsnio 4 punktą turi būti:

1. vardas, pavardė arba įmonė, taip pat tikslus transporto įmonės ar kelionės organizatoriaus, jei toks yra, pateikusio paraišką, adresas;
2. valstybė, kurioje sudaroma keleivių grupė;
3. kelionės pradinis ir galutinis punktai;
4. kelionės maršrutas su pasienio punktais;
5. nuvykimo ir grįžimo datos;
6. vairuotojų vairavimo ir poilsio laikas;
7. autobusų, kurie atliks tuos reisus, valstybiniai numeriai ir sėdimų vietų skaičius.

(6) Dėl vienkartinio vežimo be leidimo kontrolinių dokumentų susitars pagal 14 straipsnį sudaryta Bendra komisija.

6 straipsnis

(1) Leidimais, išduotais pagal 3 straipsnio 3 punktą, 4 straipsnio 3 punktą, 5 straipsnio 3, 4 punktus gali naudotis tik tie vežėjai, kuriems jie buvo išduoti. Jų negalima perduoti nei kitam vežėjui, nei, vienkartinio vežimo atveju, kitam automobiliui, negu įrašyta leidime. Tačiau reguliaraus maršruto vežėjas, kuriam išduotas leidimas, gali pavesti užsakymą kitam vežėjui. Jo nereikia minėti leidime, tačiau su savimi būtina turėti šio leidimo oficialų egzempliorių ir abiejų vežėjų sutartį arba šios Sutarties patvirtintą kopiją.

(2) Leidimai, kontroliniai ar kiti vežiojimo dokumentai, kurie būtini pagal šios Sutarties reikalavimus, turi būti transporto priemonėje, vežiojančioje pagal visus šios Sutarties punktus, ir pareikalavus pateikiami kompetentingų kontroliuojančių tarnybų atstovams. Kontroliniai dokumentai tiksliai užpildomi prieš kelionės pradžią.

Krovinių vežiojimas

7 straipsnis

Vežėjas, užsiimantis svetimų krovinių vežiojimo verslu ir vykstantis iš vienos susitariančiosios Šalies teritorijos, kurioje įregistruotas vežiojimą vykdantis automobilis, į kitos susitariančiosios Šalies teritoriją ir atvirkščiai, taip pat tranzitu per kitos susitariančiosios Šalies

teritoriją, privalo gauti tos susitariančiosios Šalies kompetentingos įstaigos leidimą kiekvienam vežiojimui.

8 straipsnis

(1) Leidimas išduodamas vežėjui. Jis galioja tik jam ir yra neperduodamas.

(2) Leidimas reikalingas kiekvienam sunkvežimiui ir kiekvienam vilkikui. Jis galioja ir vežamai priekabai ar puspriekabei, nepriklausomai nuo jų registracijos vietos.

(3) Leidimas galioja bet kokiam kelionių skaičiui per jame nustatytą laiko tarpą (leidimas tam tikram laikui) arba vienam ar keliems nuvykimo ir grįžimo reisams per leidime numatytą laiką (leidimas reisams).

(4) Vežiojimai iš kitos susitariančiosios Šalies teritorijos į trečiąją šalį ar atvirkščiai galimi, jei vežama tranzitu įprastu keliu per teritoriją susitariančiosios Šalies, kurioje įregistruota transporto priemonė. Pagal 14 straipsnį sudaryta Bendra komisija gali, patikrinusi poreikį, susitarti dėl išimčių.

(5) Neleidžiama vežioti krovinius tarp dviejų vietovių, esančių kitos susitariančiosios Šalies teritorijoje.

(6) Vežiojant krovinius pagal šią Sutartį, reikalingi krovinių lydraščiai, kurių forma privalo atitikti įprastą tarptautinį pavyzdį.

9 straipsnis

(1) Leidimo nereikia šiems vežiojimams:

1. daiktų arba medžiagų, skirtų tik reklamai arba mokymui (pvz.: mugių, parodų eksponatams);

2. įrangai ir rekvizitui į ir iš teatro, muzikos, kino, sporto ir cirko renginių, taip pat į ir iš radijo, kino bei televizijos įrašų;

3. sugedusiems automobiliams pargabenti (atgalinis vežimas);

4. mirusiųjų palaikų;

5. krovinius, vežamus krovininiais automobiliais, kurių leidžiamas bendras svoris, įskaitant ir bendrą priekabos svorį, neviršija 6 t arba kurių leidžiamas naudingas krovinio svoris, įskaitant naudingą priekabos svorį, neviršija 3,5 t.;

6. vaistų, medicinos prietaisų ir įrengimų, o taip pat ir kitų humanitarinei pagalbai skubiais nelaimės atvejais skirtų daiktų (ypač stichinių nelaimių metu).

(2) Gamykliniams vežiojimams pagal 7 straipsnį nereikia leidimo. Vykdant gamyklinius vežiojimus su savimi reikia turėti dokumentus, patvirtinančius, kad tai yra gamyklinis vežiojimas.

(3) Pagal 14 straipsnį sudaryta Bendra komisija gali padaryti išimtis ir kitos rūšies vežiojimams.

10 straipsnis

(1) Leidimus Lietuvos Respublikos vežėjams išduoda Vokietijos Federacinės Respublikos susisiekimo ministerija, o Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerija arba jos įgaliota įstaiga juos išdalina.

(2) Vokietijos Federacinės Respublikos vežėjams skirtus leidimus išduoda Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerija, o Vokietijos Federacinės Respublikos susisiekimo ministerija ar kita jos įgaliota įstaiga juos išdalina.

11 straipsnis

(1) Pagal 14 straipsnį sudaryta Bendra komisija, atsižvelgdama į užsienio prekybos ir tranzitinių vežiojimų apimtis, susitaria savitarpio pagrindu dėl kasmet kiekvienai susitariančiajai Šaliai reikalingų leidimų skaičiaus skyrimo.

(2) Sutartas leidimų kiekis prireikus pagal 14 straipsnį gali būti pakeistas.

(3) Dėl leidimų turinio ir formos susitaria pagal 14 straipsnį sudaryta Bendra komisija.

Bendrosios taisyklės

12 straipsnis

Kai transporto priemonių ar krovinio svoris ar gabaritai viršija kitos susitariančiosios Šalies teritorijoje nustatytas normas, būtina turėti specialų tos susitariančiosios Šalies kompetentingos įstaigos leidimą.

13 straipsnis

(1) Vežėjas privalo laikytis kitos susitariančiosios Šalies teritorijoje galiojančių įstatymų bei kitų teisės aktų, reguliuojančių kelių transporto eismą ir reikalavimus transporto priemonėms, taip pat toje susitariančiojoje Šalyje galiojančių muitinės, įvažiavimo ir buvimo šalyje taisyklių bei nurodymų.

(2) Vežėjui ir jo transporto priemonės ekipažui šiurkščiai arba pakartotinai pažeidus kitos susitariančiosios Šalies teritorijoje galiojančius įstatymus ar šios Sutarties nuostatas, susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje įvykdytas pažeidimas, kompetentinga įstaiga gali kreiptis į kitos susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje įregistruota transporto priemonė, kompetentingą įstaigą reikalaudama imtis vienos iš šių nuobaudų:

a) reikalauti iš atsakingo vežėjo laikytis galiojančių taisyklių (įspėjimas);

b) laikinai uždrausti vykdyti vežiojimus pagal šią Sutartį;

c) neišduoti leidimo vežėjui arba atimti tik išduotą leidimą laikotarpiui, kuriam kitos susitariančiosios Šalies kompetentinga įstaiga atėmė leidimą vežiojimams.

(3) Nuobaudas, numatytas šio straipsnio „b“ punkte gali tiesiogiai taikyti tos susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje įvyko pažeidimas, kompetentinga įstaiga.

(4) Abiejų susitariančiųjų Šalių kompetentingos įstaigos pagal 15 straipsnį informuoja viena kitą apie tai, kokių priemonių buvo imtasi.

14 straipsnis

Susitariančiųjų Šalių atstovai sudarys Bendrą komisiją: ji vienos iš susitariančiųjų Šalių prašymu susirenka, kad užtikrintų tinkamą šios Sutarties vykdymą. Jei reikia, Bendra komisija, dalyvaujant kitoms kompetentingoms tarnyboms, rengia pasiūlymus dėl šios Sutarties derinimo su vežiojimų raida, taip pat su įstatymų pasikeitimais.

15 straipsnis

Šios Sutarties pagrindu, pagal valstybės vidaus teisę, perduodant duomenis apie asmenis, galioja šios nuostatos, atsižvelgiant į kiekvienoje susitariančiojoje Šalyje galiojančius įstatymus:

1. Gavėjas naudoja duomenis tik nurodytu tikslu ir tik vadovaudamasis siunčiančios įstaigos nurodymais.

2. Gavėjas informuoja siunčiančią įstaigą jos prašymu apie perduotų duomenų panaudojimą ir apie pasiektus rezultatus.

3. Duomenis apie asmenis galima pateikti tik kompetentingoms įstaigoms. Kiti perdavimai į kitas įstaigas galimi tik iš anksto pritarus perdavimo įstaigai.

4. Duomenis perdavusi įstaiga yra įpareigota stebėti, kad tie duomenys būtų teisingi ir naudojami pagal paskirtį, bei spręsti apie duomenų perdavimo tikslingumą, atsižvelgiant į su perdavimu susijusias priežastis. Taip pat turi būti laikomasi galiojančių vidaus taisyklių dėl perdavimo draudimo. Išaiškėjus, kad duomenys yra neteisingi arba jei tų duomenų negalima buvo perduoti, bet jie vis tik buvo perduoti, tuomet apie tai nedelsiant turi būti pranešama gavėjui, kuris yra įpareigotas atlikti duomenų pataisymus arba juos sunaikinti.

5. Suinteresuotam asmeniui, jei jis pageidauja, turi būti suteikta informacija apie turimus jo asmens duomenis, taip pat apie numatomus tų duomenų panaudojimo tikslus. Įpareigojimo suteikti informaciją nėra, jei apsvarsčius paaiškėja, kad valstybės interesas tos informacijos neteikti yra svarbesnis už suinteresuotojo interesus. Visais kitais atvejais dėl suinteresuotojo teisės į informacijos suteikimą vadovaujamasi susitariančiosios Šalies, kuri gavo prašymą dėl informacijos suteikimo, vidaus įstatymais.

6. Jei siunčiančiai įstaigai galiojantys įstatymai numato specialius perduodamų duomenų sunaikinimo terminus, siunčianti įstaiga įspėja apie tai gavėją. Nepriklausomai nuo tų terminų duomenys apie asmenis yra sunaikinami, kai tik jų daugiau nebereikia tam tikslui, dėl kurio jie buvo perduoti.

7. Siunčiant ir gaunant įstaigos yra įpareigotos registruoti duomenų apie asmenį perdavimą ir gavimą, patikimai saugoti juos nuo pašalinių asmenų, pašaliniams draudžiama daryti pakeitimus, taip pat šiuos duomenis skelbti be leidimo.

16 straipsnis

Susitariančiosios Šalys skatins vežiojimus pagal 1 straipsnį, naudojant netriukšmingas ir mažiau kenksmingas transporto priemones, o taip pat transporto priemones su modernia įranga techniniam saugumui. Atskiras detales suderina Bendra komisija, sudaryta pagal 14 straipsnį.

17 straipsnis

Susitariančiosios Šalys informuoja viena kitą apie kompetentingas įstaigas pagal šios Sutarties 3, 4, 5, 10, 12, 13 ir 15 straipsnius.

18 straipsnis

Ši Sutartis neliečia susitariančiosios Šalies įsipareigojimų kitiems tarptautiniams susitarimams, tarp jų – Vokietijos Federacinės Respublikos įsipareigojimams Europos Sąjungoje.

19 straipsnis

(1) Ši Sutartis įsigalios po mėnesio nuo jos pasirašymo dienos.

(2) Ši Sutartis pasirašoma neribotam laikotarpiui. Kiekviena susitariančioji Šalis gali ją nutraukti raštu. Tuo atveju Sutartis nustoja galioti praėjus 6 mėnesiams po to, kai kita Susitariančioji Šalis gavo pranešimą apie Sutarties nutraukimą.

20 straipsnis

Įsigaliojus šiai Sutarčiai, nebetenka galios 1992 10 22 Susitarimas tarp Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerijos ir Vokietijos Federacinės Respublikos federalinio susisiekimo ministro ir dėl tarptautinių keleivių ir krovinių vežiojimų automobiliais.

Pasirašyta 1995 m. birželio mėn. 19 d. dviem egzemplioriais lietuvių ir vokiečių kalbomis, abiem tekstams turint vienodą teisinę galią.

LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS VARDU	VOKIETIJOS FEDERACINĖS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS VARDU